

Ábrahám a hit példaképe – Abonyi Sándor

Az utóbbi időben sokszor eszembe juttatta az Úr Ábrahámot, hogy az élete sokkal inkább példa a számunkra, mint azt általában gondoljuk. Emlékszünk rá, mint hitbeli ősapánkra, de valójában sosem gondoljuk végig, hogy ez mit is jelent. Ábrahám az Ószövetség egyik meghatározó alakja volt, kimagasló személyiség Isten munkájában, aki Isten választott népének ősapja. Általában nem gondolunk rá, hogy Ábrahám élete milyen sok szempontból üzenet számunkra ma is. Az Újszövetségben 69-szer fordul elő a neve, ahol nagyon sok hivatkozás van az életére, mint példaképre az újszövetségi hívők életére vonatkozóan.

Ábrahámról, mint *a hit példaképéről* mindenkinek a következők jutnak eszébe:

- egy saját népe közül *kihívott ember* volt,
- a *hit embere* volt és a hite tulajdonított neki igazságot,
- határozott, *személyre szóló ígéretei* voltak Istentől,
- egy *kihívott nép atyja*,
- a tőle származó *nép olyan nagy lesz, mint égen a csillag*,
- *benne áldatnak meg minden nemzetek*,
- élete és szolgálata Isten munkájában egy új kezdet, Ábrahám egy *új ígélet örököse*,

Kevesen gondolnak azonban arra, hogy Ábrahám

- olyan ember volt, aki *látta a láthatatlant* és nem a láthatókra nézett,
- **sok ellentmondás közepette élte meg az életét**, amikor mindig szüksége volt a hitére, hogy az ígéretekre tekintsen és ne a látható körülményekre:
 - Isten sok nép atyjának nevezte őt, de a felesége Sára meddő volt,
 - egyetlen közös gyermekük született a sokaság ígérete ellenére, az is öreg korukban, amikor már biológiaiilag lehetetlen volt,
 - Isten azt kérte tőle, hogy az egyetlen fiát, aki a megígért örökség letéteményese volt áldozza fel – ez életének legnagyobb próbája volt,
 - Isten akarata az volt Ábrahám életében, hogy egyedül benne bízson, még a saját fiában sem, aki fizikálisan beteljesíthette volna az ígéletet,

- Ábrahám egy kényelmes életet élő „városi emberként” - mindent maga mögött hagyva - jött ki a saját népe és rokonsága közül,
 - egész életében sátorban lakott és jövevény volt azon a földön, amit Isten örökségül ígért neki, de kereste az Istentől való *alapokkal bíró várost*,
 - Ábrahámnak hatalmas ígéretei voltak Istentől, a saját életében - **látható szinten** – azonban **csak kevés teljesedett be belőlük** (csak a leszármazottai életében):
 - a sok nép ígérete ellenére csak egyetlen fia született Sárától,
 - egész életében kereste az alapokkal bíró várost, de az nem teljesedett be.
 - Ábrahám a jövő embere volt:
 - voltak látásai és ígéretei,
 - a jövőbeni reménység volt az életének az alapja és mozgató rugója, nem uralták le az életét a pillanatnyi (sokszor elég kritikus) körülmények.
 - nem volt tökéletes ember, követett el ő is hibákat:
 - volt, amikor elvesztette a hitét és nem tudta kivárni Isten ígéretének beteljesedését, hogy fia szülessen Sárától, és emberileg elébe ment Isten akaratának. Hágártól - Sára szolgálójától - született meg az első fia, Izmael (az arab nép ősapja); ennek azonban évezredekre kiható súlyos következménye lett,
 - Ábrahám bátor volt, de volt, amikor a bátorsága csődöt mondott és letagadta, hogy Sára a felesége (húgának mondva őt), hogy így mentse a saját életét; Isten azonban ekkor is kegyelmes volt hozzá és kimentette Sárát a háremhölgy szerepéből.
 - Ábrahám azonban nemcsak saját ígéreteit tartotta szem előtt, hanem érzékeny volt mások problémájára is:
 - háborúba ment unokaöccse, Lót életének megmentéséért Sodoma, Gomora stb. királyai ellen,
 - szívén viselte a bűnös város, Sodoma sorsát is könyörögve az Úrnak, hogy ne pusztítsa el azt, ha legalább tíz igaz embert talál benne.
 - Vén korában (Sára halála után) második feleségétől további 6 gyermeke született és 175 éves korában halt meg a jövő szempontjából óriási munkát végezve el.
- Ha ezekre gondolunk, akkor a saját életünk harcait talán másként látjuk és Ábrahám élete sok dologban bátorításként szolgálhat számunkra.

Hiszem, hogy Ábrahám élete minden generáció számára követendő példa, hogy szakítani tudjanak a megszokott, kényelmes környezetük bálványimádó szokásaival és elkezdjenek valami teljesen újat egyedül Istenre és az Ő ígéreteire hagyatkozva. A kietlen pusztai környezetben bátran tudjuk megvívni mi is a hit és esetleg fizikai harcainkat is, ha folyamatosan az Istentől kapott személyes ígéretre tekintünk.

Ha hibázunk, vagy elesünk, akkor sincs veszve minden, mert tudjuk, hogy az, aki elhívott minket be is fejezi bennünk az Ő jó munkáját, ezért mindig lehetőség van egy új kezdetre.

Isten nem nézi azt, hogy milyen korúak vagyunk. Megszólíthat öregkorban (75 évesen) is, mint Ábrahámot és kezdhet velünk is valami újat. Ez „garancia” egy hosszú életre is itt a földön, ha engedelmeskedünk neki, mert csak dolgunk végeztével halunk meg.

Fontos látnunk azt is, hogy csak az Isten kihívó szavának való engedelmességgel és a bálványimádó környezet elhagyását követően számíthatunk mi is személyes ígéretre, amit **egy valódi hitbeli kilépés kell, hogy megelőzzön.**

Isten kihívása és ígérete Ábrahámnak:

„És monda az Úr Ábrámnak: *Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei.*” (1 Mózes 12:1-3)

Sokan átéltük már, hogy Isten kihívott bennünket egy megszokott környezetből és nem tudtuk hová kerülünk és mi lesz velünk. Egy teljes ismeretlenbe való kilépés ez, amihez az Ábraháméhoz hasonló hitre, teljes bizalomra van szükségünk Istenben. Ábrahám is így volt, hitben elindult, engedelmeskedett „*nem tudva, hogy hová megy*”. Ez egy valódi hitbeli kilépés, ami megvizsgálja a hívők hitét, hogy valóban hitben vannak-e, amikor egy ismert környezetből a teljes ismeretlenbe kellene kilépni. Sokan megtorpannak ilyenkor és nem tudják megtenni ezt a hitbeli lépést, pedig ez az Istenben való bizalom helye. Olyan ez, mint amikor a lábunk alatt látnánk a talajt, amin állunk és akkor Isten azt mondja: lépj egyet, de ahová lépnél ott nincs semmi. Ez sokakat elriaszd! Bízni kell azonban Istenben, hogy aki azt mondta, hogy lépj, ha engedelmeskedünk neki, akkor mikorra letesszük a lábunkat a még nem látható talajra Isten *szilárd talajt, egy kősziklát „tol a lábunk alá*”. Ezt jelenti az igazi hitben - és nem a látásban - való járás, ami tetszik Istennek.

Ezzel volt problémája Tamásnak is, aki nem akart hinni Jézus feltámadásában, amikor a többiek beszéltek neki róla:

*„Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: **Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.....** Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: **boldogok, akik nem látnak és hisznek.**” (János 20:25; 29)*

Jézus többet vár tőlünk Tamás hiténél, ami valójában nem is hit, mert csak abban hisz. amit lát: ez a világ „hite”. Ábrahám hite azonban valódi hit volt, és ő a mi hitbeli példaképünk. Ábrahám *engedelmes* volt és megtette az első hitbeli lépést:

Ábrahám engedelmessége

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölni fog, és kiment, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéletnek örökös társaival. Mert várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsidó 11:8-10; 13)

Sokszor így vagyunk mi is, hogy amikor kilépünk az ismeretlenbe, hitben éljük meg a dolgokat, amit Isten nekünk ígért. Lehet, hogy a fizikai körülményeket és a kényelmet tekintve rosszabb körülmények közé kerülünk. A hitbeli kilépésünket követően -„sátorban lakunk”, mint Ábrahám, de az csak azt jelzi számunkra, hogy vándorok vagyunk mi is ezen a földön. Vannak azonban nekünk is az ígéletben örökös társaink, akikkel együtt várjuk az ígéret beteljesedését: *az Isten által épített alapokkal bíró város meglátását, de csak távolról látjuk meg azt.* Ha mi is a jövő emberei vagyunk (akik a távoli szellemi horizontra szegezzük a szellemi szemünket), lehet, hogy a mi életünkben is kevés teljesedik be a kapott ígéretekből, de áldás leszünk mások számára, mert a leszármazottaink életében beteljesednek. Ez így van jól, mert nem önmagunknak élünk, hanem a Mesterünkhöz hasonlóan mások jólétén munkálkodunk. Ahhoz azonban, hogy valóban áldás lehessünk mi is mások számára, nekünk is meg kell tenni az első hitbeli lépést egyedül Istenre hagyatkozva, neki engedelmeskedve és Isten *meg fogja sokasítani a kicsiny kezdetet.*

Mindehhez nekünk is Ábrahám *erős hitére* van szükségünk, hogy akkor se fogyatkozzon el a hitünk, amikor úgy érezzük, hogy már a reménységünket is elvesztettük. A hit egy belső bizonyosság, ami a bizonytalan reménységet követi. Fontos tehát, hogy ha nincs bizonyosságunk, akkor a reménységünket ne veszítsük

el. A reménység az „életünk horgonya”, amit beakaszthatunk egy biztos pontba a bizonytalan helyzetünkben és megtart, átsegít bennünket a bizonytalan időszakon. Ábrahámnak azonban „erős hite” volt, mert akkor is szilárdan hitt, bízott Istenben, amikor már a teljes reménységét elveszítettnek látta. Vannak az életünkben helyzetek, amikor nekünk is Ábrahám hitére van szükségünk, amikor a teljes bizonytalanság, reménytelenség állapotában vagyunk, de az „Ábraháméhoz hasonló erős hit” átsegít bennünket is ezeken a nehéz helyzeteken. Ha nem is érezzük, Isten ilyenkor is velünk van, és ha már a reménységünket is elveszítettük Ő képes hitet adni nekünk, hogy átsegítsen ezeken a nehéz helyzeteken.

Ábrahám erős hite példaértékű számunkra is

„Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Így lesz a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százestendő lévén, sem Sárának elhalt méhére; Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, És teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti. Azért is tulajdoníttatik néki igazságul. De nemcsak ő érette íratott meg, hogy tulajdoníttatik néki igazságul, Hanem mi érettünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, akik hisznek Abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból,” (Róma 4:18-24)

Szükséges, hogy hitbeli ősapánk példájából mi is erőt merítsünk, hogy merjünk kilépni a teljes ismeretlenségbe, amikor magunk mögött hagyjuk a megszokott kényelmes környezetünket – „nem tudjuk hová megyünk” - egyszerűen csak engedelmessékedünk Istennek és bízunk benne, hogy hitbeli kilépésünket követően mi is kapunk személyes ígéreteket. megmutatja a következő lépést nekünk is, ahová lépnünk kell. Ezt jelenti a hitben járás, ami tetszik istennek, amikor nem a láthatókra nézünk, hanem minden lépésünket benne bízva tesszük meg. Ő azt ígérte, hogy ha hitben járunk, akkor nem fogunk csalódni. Ha nem merjük elengedni a látható kapaszkodókat, amikor Isten kihív bennünket egy ismeretlen helyre, akkor nem fogunk tudni részesedni az ígéretekben sem és sosem fogjuk meglátni még a távolból sem az alapokkal bíró várost, aminek alkotója az Isten.

Ábrahám is hozzánk hasonló, esendő ember volt és követett el ő is hibákat, de erős volt a hitben és bízott Istenben, hogy amit Ő megígért azt be is teljesíti.

Ezt az erős hitet örököltük mi is, akik akkor is hisznek, ha nem látnak és Isten meg fogja jutalmazni mindazokat, akik bíznak benne. Ámen.

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének (<http://keskenyut.wordpress.com>) megadásával.